

HiFiMAN hoofdtelefoons

De naam zegt het al...

HiFiMAN hoofdtelefoons

Head-fi (hoogwaardige hoofdtelefoons met bijbehorende randapparatuur) is een redelijk onontgonnen gebied binnen de hifi. Misschien komt dat omdat muziek luisteren met een hoofdtelefoon voor veel mensen eerder een praktische oplossing is dan een bewuste keuze. En dan neem je wat gemakkelijker genoegen met minder. Toch kan luisteren naar een echt goede hoofdtelefoon een zeer prettige ervaring zijn. Nu kan je als consument uit gewoonte kiezen voor een hoofdtelefoon van de bekende merken, maar er zijn de laatste jaren behoorlijk wat nieuwe spelers op de markt verschenen. De vraag is of die zich kunnen meten met de Sennheiser's, AKG's, Beyer Dynamic's en Stax'en van deze wereld. Om dat in het geval van het relatief nieuwe merk HiFiMAN te beoordelen voel ik drie van hun hoofdtelefoons uit de HE-serie uitgebreid aan de tand.

Later zal ik nog een keer terugkomen op twee nieuwe in-ear modellen, omdat die aan totaal andere criteria moeten voldoen vanwege hun bedoelde toepassing. Wie alle technische gegevens wil weten verwijs ik graag naar de website van de fabrikant, maar waar nodig zal ik de belangrijkste zaken bij de verschillende hoofdtelefoons noemen.

Beauty is in the eye of the beholder...

Een waarheid als een koe. Over smaak valt langdurig en hevig te twisten, maar onder de streep bepaalt iedereen voor zichzelf of iets mooi is of niet. In het geval van de HiFiMAN hoofdtelefoons slaat de meter bij mij duidelijk uit naar 'Fraai'. Ze zien er degelijk maar tegelijkertijd sierlijk uit, de afwerking is van een zeer hoog niveau. Een geweldig detail vind ik de losse kabel, die met een draaibare sluiting aan de oorschelpen wordt gefixeerd. Een stevig en zéér doeltreffend systeem dat zo goed past dat ik moeiteloos de kabel kon losdraaien en weer vastmaken met de hoofdtelefoon op mijn hoofd. Er zijn op verzoek meerdere losse kabels leverbaar, maar voordat iedereen in het wilde weg gaat experimenteren moet je weten dat HiFiMAN elke kabel specifiek heeft ontworpen voor de hoofdtelefoon waar hij bij geleverd wordt. Wisselen wordt niet ontmoedigd, maar de fabrikant heeft - dat kan ik na vele uren luisteren beamen - de beste keuze al gemaakt.

HE-300

De HiFiMAN HE-300 is het goedkoopste model uit deze test, en ook de enige dynamische hoofdtelefoon in de HE-serie. Deze hoofdtelefoon heeft een membraan met een diameter van 50 millimeter en een gevoeligheid van 93dB bij 1kHz aan 1mW, wat betekent dat hij eenvoudig aan te sturen is. Zelfs een goede portable muzikspeler als een iPod of een smartphone kan als bron dienen, maar dat neemt niet weg dat de HE-300 flink kan profiteren van een betere hoofdtelefoonversterker. Ik heb hem behalve aan mijn iPod Classic met vier verschillende versterkers getest: aan de AudioQuest Dragonfly, aan de klasse-A uitgang van mijn Peachtree Decco65 versterker, aan een losse hoofdtelefoonversterker van het Nederlandse merk iQube en aan de klasse-A uitgang van mijn Naim Supernait. De Dragonfly bood al een behoorlijke verbetering ten opzichte van de iPod, en de Peachtree, iQube en Naim deden daar elk op hun eigen manier nog een schepje bovenop. Mijn persoonlijke favorieten waren de Naim en de iQube, die nog net een stukje meer controle hadden en iets meer rust in de weergave brachten. Uit praktische overwegingen is uiteindelijk het meeste geluisterd met de iQube omdat die (als echte hoofdtelefoonversterker) vooral het duurste model in deze test het beste aanstuurde.

De HE-300 blijkt een alles-eter te zijn met een geluid waar beide uiteinden van het frequentiespectrum goed in zitten. De klankmatige nadruk ligt echter heel subtiel op het middengebied, waardoor stemmen er net even wat spannender uitkomen en akoestische instrumenten een heel klein beetje meer kleur krijgen dan strikt noodzakelijk is. Dat verkies ik trouwens altijd boven een 'bleke' weergave. Neutraliteit is sowieso een moeilijk te kwantificeren eigenschap, maar als erin wordt doorgeslagen hoor je het meteen. Geen probleem dus. Aan de iPod is hij welgeteld één keer mee naar buiten geweest, maar dat vond ik geen succes. De gevlochten (verzilverde) kabel is weliswaar standaard voorzien van een 3,5 mm. stereo-plug, maar hij is te lang en te stug voor gebruik met een portable muzikspeler. De hoofdtelefoon is bovendien zó open dat ik een van achteren naderende fiets gewoon

kon horen. Goed voor de veiligheid misschien, maar ongeschikt voor in druk en lawaaiig stadsverkeer... Tot slot zijn de HE-modellen relatief zwaar, wat een mobiele toepassing ook weer wat minder voor de hand liggend maakt. Het gewicht (270 gram voor de HE-300) is bij gebruik thuis trouwens geen enkel probleem, want de pasvorm is zodanig dat je hem amper voelt zitten. De oorkussens van velours zitten prettig op de huid en de hoofdband, die is omtrokken met een uitstekende kwaliteit kunstleer, kun je een beetje in model buigen voor de ideale pasvorm. Ik heb een vrij groot hoofd en ik had geen problemen met de standaard pasvorm. En dat heb ik wel eens anders meegemaakt.

De HE-300 heeft een lekker volle en dynamische klank die toch luchtig en gedetailleerd is. Een album dat er absoluut prachtig op klinkt is Rain Tree Crow. Deze beeldschone (en helaas éénmalige) samenwerking van de oud-leden van de legendarische Britse popgroep Japan zit vol met subtiele geluidjes van allerlei aparte instrumenten. De zeer herkenbare stem van David Sylvian staat prachtig in de mix en met de HE-300 zijn alle buiginkjes en mondgeluiden goed te horen. Ook met akoestische Jazz heeft deze hoofdtelefoon weinig moeite. De piano van Tsuyoshi Yamamoto op zijn album Misty is superdynamisch opgenomen en knalt er ook echt uit. Er zit zóveel energie in dat ik onwillekeurig mijn ogen dichtknijp bij de hardste aanslagen. Erg fraaie muziek trouwens, redelijk relaxte blues en ballads met een zéér goed getroffen sfeer. Daarom op een bescheiden volume ook lekker voor later op de avond. Elektronische muziek met beats wordt strak en dynamisch weergegeven. De Studio-Master versie (in 24/88.2 resolutie) van Daft Punk's nieuwste album Random Access Memories klinkt aanstekelijk en je kunt goed horen dat de mix voorzien is van een stevige portie sublaag, wat hem erg 'lekker' maakt.

HE-400

Een model hoger is de dynamische driver vervangen door een magnetostatisch 'planar' model, waarbij het membraan rechtstreeks wordt gevoed door het muzieksignaal, waardoor het trilt tussen twee geperforeerde magnetische platen. Je zou verwachten dat dit nogal wat eisen stelt aan de gebruikte versterker, maar dat valt in de praktijk ook weer reuze mee. Net als de HE-300 kan de HE-400 heel goed rechtstreeks op een iPod worden aangesloten en geeft hij met zijn rendement van 92,5 dB bij 1kHz aan 1mW en zijn lage impedantie (slechts 35Ω) absoluut geen moeilijke belasting voor een draagbare muziekspeler. Omdat een Planar Magnetic weergever door de gebruikte magneten een stuk zwaarder is dan een dynamisch systeem komt de HE-400 op een gewicht van 440 gram uit, wat hem naar mijn mening definitief een hoofdtelefoon-voor-thuis maakt. De HiFiMAN HE-400 is voorzien van een geheel (OFC) koperen kabel, die een wat warmere weergave heeft dan de gevlochten verzilverde van de HE-300. Als ik de verzilverde aan de HE-400 monteer (koud kunstje) blijkt het geluid in nóg een tandje dynamischer en ruimtelijker te worden, maar na enig doorluisteren blijkt er naar mijn smaak net iets teveel informatie in het hoog te zitten met deze kabel. Luisteren wordt dan vermoeiend en opnames die van zichzelf aan de frisse kant zijn worden te schel. Ik laat het dus uiteindelijk bij de koperen kabel. Wat ik heel knap vind is dat HiFiMAN er in geslaagd is om voor 400 euro een echte Planar Magnetic hoofdtelefoon te maken. Naar eigen zeggen is dat te danken aan een verregaande automatisering van het fabricageproces. Hoe dan ook, petje af. Ook voor de familie-overeenkomst in klank trouwens. Als ik met de HE-400 opnieuw naar Rain Tree Crow luister valt me op dat de weergave substantiëler is en dat er aanzienlijk meer druk achter zit. Vooral de drums en percussie van Steve Jansen worden hier een stuk levensechter door, maar de rest van het instrumentarium profiteert in gelijke mate. Ook de stem van Sylvian wordt expressiever, met meer body.

Tsuyoshi Yamamoto's piano knalt er nog spectaculairder uit via de HE-400, de bas gaat dieper en heeft meer 'kast' en de drums zijn sneller en krachtiger en beter 'zichtbaar' in de mix. Omdat het een hoofdtelefoon is krijg je natuurlijk geen dieptebeeld zoals met luidsprekers, maar omdat ze zo enorm open zijn is het 'im Kopf-effect' dat hoofdtelefoons allemaal hebben een stuk minder evident bij de modellen van HiFiMAN. Ik had geen enkel moment het gevoel opgesloten te zitten onder de hoofdtelefoon. Mijn verwachting dat de (kunst?)lederen oorkussens beter afsluiten en dus in theorie een dieper en strakker laag en meer druk zouden moeten geven dan de velours oorkussens aan de HE-300 komt trouwens wél uit, maar het verschil valt mee.

HE-500

Het 'Pièce-de-résistance' van deze test is de nieuwe HE-500. Het exemplaar dat ik van importeur Nutters Audio krijg toegestuurd is gloednieuw, dus gaat hij eerst een lang weekend inspelen met internetradio als bron. Maar een voorzichtige (te vroege) beluistering onthult meteen de inmiddels bekende HiFiMAN-klanksignatuur, maar het is nog wat vlak en weinig dynamisch. De kabel aan de HE-500 is opnieuw een gevlochten exemplaar met verzilverde aders, maar de vlecht is strakker dan bij de HE-300 en er zit een 6,3 mm. plug aan. Deze kabel klinkt toch weer wat anders dan de 'HE-300'-kabel en het OFC exemplaar van de HE-400. Die eerste klinkt dunner (té dun naar mijn smaak) en de tweede is wat te wollig aan de HE-500. Wel levert HiFiMAN een tweetal setjes nieuwe stekertjes mee die door een handige 'doe-het-zelvert' met een goede soldeerbout eventueel aan een andere kabel kan worden gezet. Er is bijvoorbeeld een losse hoofdtelefoonkabel van Cardas die nogal goed schijnt te zijn, en HiFiMAN is niet te beroerd om daar als service de juiste connectors voor bij te leveren.

Na een weekend stevig inspelen gaat hij 'op de kop' en dan begint het genieten. Allereerst weer de pasvorm. De HiFiMAN HE-500 is met zijn 502 gram één van de zwaardere hoofdtelefoons, maar daar is zelfs na langer luisteren (meerdere uren) geen negatief effect van te merken. Hij heeft een subtiel naar warm neigend maar verder zeer neutraal geluid waarbij de lichte nadruk op het midden, die ik ook bij de HE-400 nog waarnam, helemaal weg is, met een bijna ongelimiteerde dynamiek en een sprankelende detailering. Bij Tsuyoshi Yamamoto is er opeens veel meer ruimtelijke informatie te horen, en de klankkleur van de instrumenten is levensecht. Zó klinkt een vleugel, zó klinkt een bas, zó klinken drums... De dynamiek is, zowel op micro-als macroniveau, van topklasse. Bij het album van Rain Tree Crow krijg ik daardoor dezelfde soort kick als toen ik het voor de allereerste keer beluisterde. De HE-500 opent venstertjes op je muziek waarvan je niet wist dat ze bestonden. Een beetje emotioneel eigenlijk, en dat overkomt me niet zo vaak meer. Het laag is superstrak en gaat putdiep. Dat is goed te horen bij

Daft Punk, waar het sublaag er nog beter uitkomt. Dat, in combinatie met de geweldige ritmische samenhang, geeft de muziek een drive die ik tot nu toe alleen bij aanzienlijk duurdere hoofdtelefoons hoorde, wat dat betreft mag de HiFiMAN HE-500 misschien een soort van koopje (sic) genoemd worden.

Er is zelfs op hoog volume geen spoor van vervorming te horen. Ik denk dat de limiet daarvan eerder bepaald wordt door de voorversterker dan door deze hoofdtelefoon. Als ik (alles voor de wetenschap...) heel kort (want gevaarlijk voor het gehoor!) op zeer hoog volume de keiharde Thrash-Metal van Kreator uit de hoofdtelefoon laat knallen lijkt het wel of er van beide kanten een .50 machinegeweer in mijn oren wordt leeggeschoten. Heeft hé-le-maal niks met audiofiel luisteren te maken, maar gloeiendgloeiende wat schopt dat ongenadig kont...het kippenvel staat me dik op de armen... Vergeef me, maar daar ga ik toch maar geen Spotify-link van bijvoegen. Zoek het zelf maar op in de duistere krochten van het internet. Het album heet Enemy Of God, dat zegt genoeg...

Conclusie

Verdient HiFiMAN een plekje tussen de grote namen in de hoofdtelefoonwereld? Wat mij betreft absoluut. De hoofdtelefoons zijn erg goed gebouwd, ze zien er prachtig uit en ze hebben een zeer goede eigen klank die niet alleen herkenbaar is maar ook begeerlijk. Heeft het zin om binnen een in prijs oplopende lijn van hoofdtelefoons van één merk een winnaar aan te wijzen? Eigenlijk niet, maar vooruit dan: Puur op prestatie zou de HE-500 *hands down* zegevieren. Maar 699 euro is een hoop geld en eigenlijk moet er een goede hoofdtelefoonversterker bij om hem optimaal te laten presteren. Dan komt de HE-400 met zijn prijs van 399 euro misschien wel dichterbij de ideale prijs/kwaliteit verhouding. Ook die profiteert van een goede versterker, maar hij kan ook goed zonder. Voor dagelijks gebruik zou ik echter ook heel gelukkig kunnen zijn met de HE-300. Wat die presteert voor 249 euro is echt bijzonder, en zeker een luisterbeurt waard als je budget niet verder reikt.

Muziek en informatie

Diverse muziek links op Spotify

[Rain Tree Crow – Rain Tree Crow](#)

[Tsuyoshi Yamamoto Trio - Misty](#)

[Daft Punk – Random Access Memories](#)

Webwinkel

Voor informatie en prijzen over de beschreven HiFiMAN hoofdtelefoons, zie onze webwinkel:

[art's excellence webwinkel](#)

[HiFiMAN hoofdtelefoons](#)

art's excellence

© 2013 art's excellence - www.artsexcellence.com

Dit document is eigendom van art's excellence en mag niet worden gepubliceerd zonder onze toestemming.